03/05/2020

Δε μας νοιάζει διόλου για την ψυχή

/ Γνώμες

Γράφει ο Γιώργος Γκοτζιάς, Εκπαιδευτικός

Όλα τρέχουν μανιωδώς προσπαθώντας να φθάσουν την πρόοδο και να αγγίξουν κάτι από τη λεγόμενη «επιστημονική ιδιοφυΐα», εκείνη που κινείται μόνη της, έξω από κάθε ελπίδα για ζωή και υπερβατική ευτυχία. Που παρουσιάζεται ως ο αυτοσκοπός και ως η μόνη δυνατή λύση επιβίωσης του σύγχρονου ανθρώπου. Ενός πλάσματος που βρέθηκε «όλως τυχαίως» στο σύμπαν, που γεννιέται και διανύει την όλη του πορεία καταναλώνοντας προϊόντα και υπηρεσίες.

Συνεπώς, ο μόνος τρόπος για να υπάρξουμε σ' αυτόν τον εντόνως εκσυγχρονισμένο κόσμο, δεν είναι άλλος από την υλική μας παθητικότητα, η οποία και μας θέτει υπόδουλους μιας γραναζοκρατούμενης μηχανής. Έχουμε μετ' εξελιχθεί σε είδος «ταχύρρυθμου τροχού», που οτιδήποτε έχει να κάνει με το Θείο, το απομονώνει και το θεωρεί γελοιότητα, το αποστρέφεται.

Δε μας νοιάζει διόλου για την ψυχή, μιας και το μικροσκόπιο κάποιων προοδευτικών τη θεωρεί απόρροια συγκεκριμένων ορμονικών εκκρίσεων του εγκεφάλου μας. Και μέσα σ' όλες τις πρόσφατες πανδημικές λύσεις, ο Θεός

εκλείπει μιας και δεν εξυπηρετεί ή και δεν μας χρειάζεται πια μέσα στην κοσμοκρατορία της ευτέλειας, μη παραδεχόμενοι όμως πως βρισκόμαστε εντός της.

Έξω η θυσία του Θεανθρώπου, μεσαίωνας και όνειδος η Εκκλησία. Δεν ταιριάζει στον Έλληνα, δεν ταιριάζει στον Ευρωπαίο… Εξάλλου μολύνει, καθώς δε συνάδει με τα μέτρα υγιεινής. Τι κι αν οι πιστοί συμφώνησαν να τηρηθούν όλα όσα έχουν εκπονηθεί από τους κρατούντες. Η γενιά μας "πρέπει" να μετέχει μόνον του κέρδους και του χρήματος, γι' αυτό και επιτρέπονται οι τράπεζες, οι υπεραγορές και οι μη θρησκευτικές δραστηριότητες. Δεχόμαστε πια ό,τι δεν "προκαλεί" εθνική συγκίνηση και θρησκευτική κατάνυξη. Δεν πρέπει να προκαλούμε, γινόμαστε επικίνδυνοι για τους αλλόδοξους…

Πορευόμαστε πια απογυμνωμένοι από την πνευματική μας υπόσταση, διότι τα χνώτα μας δεν συμβαδίζουν με τη "νέα πραγματικότητα"... Είμαστε πια ξένοι. Τουλάχιστον όσοι πασχίζουμε (με τα πάθη και τα χαρίσματά μας) να ζήσουμε απολαμβάνοντας τον κόσμο στην ολότητα της Χάριτος, χωρίς να τον θεωρούμε πεπερασμένο και μάταιο.
Ενώ το θάρρος μας έγκειται πια στον «Μέγα Ξένο», που ουδείς αλαζόνας, τον δέχεται ως εναθρωπήσαντα Λόγο.